

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 23To/61/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3213010058
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 08. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ondrej Samaš
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2014:3213010058.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ondreja Samaša a sudcov JUDr. Františka Kováča a JUDr. Rastislava Vranku na verejnom zasadnutí konanom dňa 04. augusta 2014 prejednal odvolanie obžalovaného

K. Q.,

nar. XX.XX.XXXX v Z., trvale bytom A. D. č. XXX, živnostníka, t.č. na slobode,

ktoré podal proti rozsudku Okresného súdu Bánovce nad Bebravou, sp.zn. 1T/23/2013 zo dňa 05. marca 2014 a takto

r o z h o d o l :

Podľa § 319 Tr.por. sa odvolanie obžalovaného zamietá, pretože nie je dôvodné.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom súdu prvého stupňa bol obžalovaný K. Q. uznaný vinným zo zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, 2 písm. b/, c/ Tr.zák. s poukazom na § 138 písm. a/ Tr.zák., pretože dňa 19.12.2011 v čase o 02.58 hod. s čiernou kuklou na hlave zazvonil do herne A. na ul. D. XXXX v I. E. I., po odomknutí vchodových dverí krupíerkou A. M. sa vtlačil dnu a drevenou hnedou palicou o dĺžke asi 40 cm udrel A. M. po pravom ramene, po čom spadla na zem, so slovami "chcem všetky peniaze, čo tu máš, zabijem ťa, ubijem ťa" ju otláčal k baru a s palicou v ruke ju prinútil otvoriť kasu, z ktorej zobral peniaze v hotovosti vo výške 1.924,34 € a 3.000 švajčiarskych frankov (2.461 €), zamkol herňu a ušiel, čím poškodenej spoločnosti NON PLUS ULTRA, s.r.o., Ružová 111, Ilava, IČO: 36 839 787 spôsobil škodu 4.385,34 € a poškodenej A. M. pohmoždenie pravej lopatky, ktoré si vyžiadalo lekárske ošetrenie bez práceneschopnosti.

Bol za to odsúdený podľa § 188 ods. 2 Tr.zák. s použitím §§ 38 ods. 3, 36 písm. j/ Tr.zák. k trestu odňatia slobody na 7 rokov, pre na výkon ktorého trestu bol zaradený podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr.zák. do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 287 ods. 1, 2 Tr.por. bola obžalovanému uložená povinnosť nahradiť poškodenej Všeobecnej zdravotnej poisťovni a.s., Bratislava, škodu vo výške 10,76 € a poškodenej NON PLUS ULTRA, s.r.o. Ilava, škodu vo výške 4.373,32 €.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie obžalovaný, ktoré prostredníctvom svojho obhajcu zahlásil do zápisnice o hlavnom pojednávaní ihneď po vyhlásení rozsudku. Následne obhajca odvolanie písomne odôvodnil. Odvolanie smerovalo proti výroku o vine. Obhajca uviedol, že obžalovaný sa skutku, ktorý mu je kladený za vinu nedopustil, pričom je zároveň toho názoru, že z dôkazov, ktoré boli vykonané v prípravnom konaní a na hlavnom pojednávaní nevyplýva záver, že je bezpečne preukázané,

že páchatelom žalovaného skutku je práve obžalovaný K. Q.. Svedkyňa A. M., ktorá ako krupierka, prišla jediná do priameho kontaktu s páchatelom, obžalovaného neopoznala ani podľa vyzoru, ani podľa hlasu. Ani upotrebiteľné daktyloskopické stopy a stopy DNA neboli stotožnené s osobou obžalovaného. Pokiaľ ide o podstatný dôkaz o vine obžalovaného - stotožnenie pachovej stopy, poukázal obhajca na záver znaleckého posudku, podľa ktorého nemožno vylúčiť možnosť kontaminácie pachovej stopy zaistenej dňa 19.12.2011 pri obhliadke miesta činu z podlahy baru prenesením totožným pachovým pozadím tretej osoby z dôvodu nejasného pohybu pachovej stopy obžalovaného v časovej ose 4 mesiace. Navyše v tomto prípade ide len o nepriamy dôkaz, ktorý nie je postačujúci pre uznanie viny. Obhajca tiež namietal tento dôkaz z pohľadu toho, že pachová skúška - porovnanie pachových stôp, bolo vykonané bez prítomnosti nestrannej - nezúčastnenej osoby. K výpovedi svedkyne O. S. obhajca uviedol, že súd prvého stupňa neprihliadol na tú skutočnosť, že táto svedkyňa pracovala v inej herni, než v ktorej došlo k lúpežnému prepadnutiu, pričom táto svedkyňa uviedla, že ešte začiatkom roka 2012 jej obžalovaný povedal, že na lúpež ešte nenabral odvalu. Naproti tomu súd ospravedlňujúce výpovede B. Q. (mamy obžalovaného) a Z. D. vyhodnotil ako účelové, ktoré priamo nevyvracajú vinu obžalovaného. Súd taktiež nesprávne vyhodnotil v neprospech obžalovaného aj ďalšie okolnosti (pobyt v Bánovciach nad Bebravou dňa 17.12.2011, zdržiavanie sa v čase činu doma, nepoužívanie mobilného telefónu). K odsúdeniu obžalovaného Okresným súdom Partizánske taktiež pre zločin lúpeže, obhajca uviedol, že obžalovaný sa k spáchaniu tohto skutku priznal, pričom ale spôsob spáchania tohto činu je úplne odlišný od aktuálne prejednávaneho trestného činu. Obhajca tu vyslovil názor, že je nelogické, aby obžalovaný najskôr s kuklou na hlave a zbraňou (teda kvalifikovaným spôsobom) úspešne prepadol herňu v Bánovciach nad Bebravou a o 2 mesiace nezamaskovaný (úplne primitívnym spôsobom) vykonal lúpež v Partizánskom. Na záver obhajca uviedol, že vykonané dôkazy netvorí ucelený reťazec pričom, aby súd mohol dospieť k záveru o vine obžalovaného, musia byť vykonané také dôkazy, ktoré vo svojom celku, nielen spoľahlivo preukazujú všetky okolnosti žalovaného skutku, usvedčujú z jeho spáchania obžalovaného, ale súčasne vylučujú možnosť akéhokoľvek iného záveru. Obhajca navrhol, aby odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. b/ Tr.por. zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu. Zároveň navrhol, aby odvolací súd podľa § 322 ods. 1 Tr.por. vec vrátil súdu prvého stupňa, aby tento vec znovu prejednal a rozhodol alebo, aby odvolací súd podľa § 322 ods. 3 Tr.por. sám vo veci rozhodol tak, že obžalovaného spod obžaloby oslobodí.

Prokurátor okresnej prokuratúry v podrobnom písomnom vyjadrení k odvolaniu obžalovaného sa s vytýkanými chybami nestotožnil, pričom uviedol, že vykonané dôkazy vo svojom súhrne bez akýchkoľvek pochybností vedú k záveru, že páchatelom stíhaného zločinu je obžalovaný K. Q..

Na verejnom zasadnutí konanom o odvolaní, obhajca obžalovaného opätovne ústne podrobne zdôvodnil odvolanie obžalovaného v zhode s písomným podaním. Navrhol odvolaniu obžalovaného vyhovieť. Prokurátorka krajskej prokuratúry navrhla odvolanie obžalovaného podľa § 319 Tr.por. ako nedôvodné zamietnuť.

Odvolací súd podľa § 317 ods. 1, 2 Tr.por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Hneď na úvod k vlastným dôvodom rozhodnutia, senát odvolacieho súdu uvádza, že v rozsudku súdu prvého stupňa je podrobne popísaný obsah vykonaného dokazovania na hlavnom pojednávaní (usvedčujúce, ospravedlňujúce dôkazy), súd tu uviedol podrobne aj svoje skutkové úvahy, vrátane dôsledného zaobrerania sa obranou obžalovaného. Súd prvého stupňa pritom správne dospel k záveru, že skutok sa stal, tento spáchal obžalovaný K. Q. a skutok vykazuje znaky zločinu lúpeže.

K jednotlivým vytýkaným chybám v odvolaní obžalovaného, uvádza senát odvolacieho súdu nasledovné. Predovšetkým je potrebné uviesť, že v danom prípade vôbec nie sú pochybnosti, že sa predmetný skutok (lúpežné prepadnutie) stal. Tento je preukazovaný aj priamymi dôkazmi (výpoveď poškodenej krupierky A. M., videozáznam), ako aj ďalšími nepriamymi dôkazmi.

Iná dôkazná situácia bola však, pokiaľ išlo o zistenie páchatela tohto trestného činu. V tomto smere vyššie uvedené priame dôkazy preukazovali len to, že páchatelom tohto trestného činu bol muž. Okolnosť, že priama svedkyňa neopoznala obžalovaného, ako páchatela trestného činu, však znamená len to, že nebol o jeho vine vykonaný priamy dôkaz. Predmetné neopoznanie však zároveň bez ďalšieho

nemôže svedčiť pre záver, že obžalovaný trestný čin nespáchal. Obžalovaný bol na hlave zamaskovaný kuklou práve za účelom zabránenia takéhoto priameho stotožnenia. Pokiaľ ide o stotožnenie na základe „hlasu“ je faktom, že poškodená vo svojej prvej výpovedi vyslovila svoj predpoklad, že by podľa hlasu páchatela poznala, pričom neskoršie si už nebola istá a napokon v rámci rekognície aj s obžalovaným K. Q. k jeho opoznaniu na základe hlasu nedošlo. Tu je potrebné uviesť, že k takejto rekognícii došlo po vyše 3 mesiacoch od spáchania činu. Opoznávaná osoba na rozdiel od svojho vzhľadu pri čítanom hovorenom slove môže skresliť výsledok opoznania napr. rýchlosťou čítania, silou hlasu, resp. inou intonáciou. Zároveň je potrebné uviesť, že poškodená v čase činu bola v strese a prakticky išlo len o niekoľko slov. To, že táto poškodená na hlavnom pojednávaní uviedla, že vidí obžalovaného prvýkrát, nemožno tiež vykladať tak, že obžalovaný sa trestnej činnosti nedopustil (názor obhajcu), ale tak, že len na hlavnom pojednávaní mohla s istotou uviesť, že osobu, ktorú tu vidí, je práve K. Q..

K dvom zaisteným daktyloskopickým stopám správne už súd prvého stupňa skonštatoval, že tieto nemuseli pochádzať od páchatela lúpeže, pretože boli odobraté zo spodnej strany zakladača na mince, zatiaľ čo obžalovaný „holými rukami“ bral mince z hornej strany zakladača.

Je pochopiteľné, že podstata vytýkaných chýb v odvolaní sa týka jediného priameho dôkazu preukazujúceho, že obžalovaný bol na mieste činu - výsledky porovnania pachovej stopy z miesta činu a porovnávacej pachovej stopy od obžalovaného. Tu je síce možné čiastočne prisvedčiť názoru obhajcu v tom, že objektivita tohto dôkazu by bola lepšie zabezpečená účasťou nezaujatej osoby pri vykonávaní tohto dôkazu. Na druhej strane Trestný poriadok takýto postup výslovne neprikazuje (napr. na rozdiel od domovej prehliadky). Navyše predmetné porovnanie pachových stôp bolo vykonané dvakrát (24.06.2012 a 25.01.2013) s rovnakým výsledkom - 100%-tné stotožnenie obžalovaného K. Q.. Uvedené dve porovnania vykonali dvaja rôzni príslušníci PZ (S. I. O. K. a D.). Prítom v oboch prípadoch na stotožnenie použili dvoch rôznych psov (spolu štyria psy). Z vykonaného druhého porovnania, vrátane výsledkov bol urobený aj obrazový záznam. Zákonnosť a správnosť takto vykonaného dokazovania prítom preskúmal aj znalec z odboru veterinárstvo - kynológia, pôsobiaci mimo PZ, ktorý vo vykonávaní tohto dôkazu nezistil žiadne pochybenie. Práve na základe požiadaviek znalca, bolo urobené opakované porovnanie (reidentifikácia), dokonca opačným postupom, keď ako načuchávacia bola použitá pachová stopa č. 1 a nie porovnávacia pachová stopa odobratá od obžalovaného. Z trestného spisu prítom vyplýva, že pachovú stopu na mieste činu, prvú porovnávaciú pachovú stopu od obžalovaného a druhú porovnávaciú stopu od obžalovaného odoberali tri rôzne osoby (príslušníci PZ). Kriminalistický technik Z. D., ktorý odoberal pachovú stopu na mieste činu, prítom nebol prítomný pri odoberaní vyššie uvedených dvoch porovnávacích pachových stôp od obžalovaného.

Pokiaľ tento znalec v dodatku ku svojmu posudku zo dňa 09.11.2012 nevyvylúčil určitú možnosť kontaminácie pachovej stopy č. 1 z dôvodu nejasného pohybu prvej porovnávacej pachovej stopy od obžalovaného, k tomu je potrebné uviesť, že práve preto a podľa pokynov znalca bolo urobené druhé stotožnenie, pričom znovu bola od obžalovaného pre tento účel odobratá porovnávacia pachová stopa. Výsledok bol prítom totožný (100%-tná zhoda) s prvým porovnaním.

Z vyššie uvedených dôvodov senát odvolacieho súdu dospel k záveru, že dôkaz, v podobe porovnania pachových stôp v predmetnej veci, je dôkazom zákonným, ktorého výsledky môžu slúžiť pre rozhodnutie o vine v predmetnej veci.

K vyššie uvedenému je ďalej potrebné uviesť, že ide o dôkaz priamy v tom smere, že tento bez akýchkoľvek pochybností prezentuje prítomnosť obžalovaného v predmetnej dobe v herni A. na D. ulici XXXX v I. E. I.. Pokiaľ však ide o posudzovanie, či prítomnosť obžalovaného v tejto herni súvisí aj so spáchaním lúpežného prepadnutia, môže tento dôkaz byť braný do úvahy len ako dôkaz nepriamy. Z hľadiska hodnotenia tohto dôkazu, ako dôkazu usvedčujúceho, súd prvého stupňa správne vychádzal z dvoch okolností prípadu, ktoré vyplynuli z vykonaného dokazovania. Tieto okolnosti prípadu potom umožňujú k výsledku tohto nepriameho dôkazu (pachová stopa) prihladať ako k dôkazu, ktorý presvedčivo spolu s ďalšími nepriamymi dôkazmi preukazuje, že žalovaný skutok spáchal práve obžalovaný K. Q..

Prvou významnou okolnosťou je to, že obžalovaný „popieral“ akúkoľvek prítomnosť v predmetnej herni v posledných štyroch rokoch, hoci sa preukázal opak.

Z pohľadu tejto nepravdivej obrany obžalovaného bolo potom možné prihliadnuť k druhej významnej okolnosti, ktorou je súhrn dôkazov, ktoré síce tiež nepriamo ale „spájajú“ s predmetnou lúpežou práve obžalovaného. Sem patrí v prvom rade výpoveď svedkyne O. S., ktorá vypovedala o tom, že obžalovaný už pred dňom 19.12.2011 tejto opakovane hovoril o potrebe peňazí pred Vianocami a snahou o ich získanie aj prostredníctvom spáchania trestného činu lúpežného charakteru, namiereného proti herni v Bánovciach nad Bebravou. K námietke obhajcu, že táto svedkyňa pracovala v inej herni, je potrebné uviesť, že z odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa nevyplýva, že by súd nevedel o tom, že k prepadnutiu došlo v inej herni ako pracovala táto svedkyňa. Taktiež okolnosť, že obžalovaný mal tejto svedkyňi začiatkom roku 2012 hovoriť, že sa na „lúpež“ ešte neodhodlal, môže rovnako svedčiť v jeho prospech, ale aj v neprospech (snaha vyviniť sa pred touto svedkyňou). Sem ďalej patrí aj okolnosť, svedčiaca o vzťahu obžalovaného k páchaniu trestnej činnosti lúpežného charakteru, keď tento dňa 18.02.2012 taktiež lúpežne prepadol herňu v Partizánskom. Je síce faktom, že obžalovaný má odsúdenie za tento trestný čin zahladené, zahladené má však odsúdenie, nie to, že sa takéhoto lúpežného prepadnutia dopustil (rozsudok Okresného súdu Partizánske, sp.zn. 2T/197/2012 zo dňa 19.11.2012). Obhajcom namietaný iný spôsob spáchania týchto dvoch lúpežných prepadnutí (z hľadiska maskovania páchatelia, pričom ale šiltovka a tmavé okuliare sú bežný spôsob maskovania páchatelov - a nie primitívny) je tiež možné vyhodnotiť aj v neprospech obžalovaného, keď rovnaký spôsob maskovania v druhom prípade by ho priamo mohol usvedčiť aj z prvého lúpežného prepadnutia.

Napokon tiež správanie sa obžalovaného tesne pred spáchaním lúpežného prepadnutia, preukázaný pohyb autom v meste Bánovce nad Bebravou dňa 17.12.2011 vo večerných hodinách, ktorý pohyb z hľadiska účelu nie presvedčivo obžalovaný odôvodňoval. Súd prvého stupňa tu taktiež správne v neprospech obžalovaného vyhodnotil „náhlu odmlku“ v používaní mobilného telefónu od 00.17 hod. dňa 18.12.2011 do 20.12.2011 do 12.47 hod., pričom je prakticky všeobecne známe, že z používania mobilného telefónu sa dá lokalizovať pohyb jeho používateľa.

Napokon senát odvolacieho súdu nemohol prehliadnuť aj tú okolnosť, že svedok Z. D. (obžalovaný s ním bol vo výkone väzby v Ústave na výkon väzby Leopoldov) vypovedal v prípravnom konaní pôvodne v prospech obžalovaného K. Q. tak, že uvádzal okolnosti, z ktorých malo vyplývať, že predmetného lúpežného prepadnutia sa mal dopustiť A. W.. Svedok A. W. tieto tvrdenia jednoznačne odmietol. Pri konfrontácii s A. W. svedok Z. D. už ale odmietol vypovedať. Aj túto okolnosť možno potom hodnotiť ako snahu obžalovaného, za pomoci vyššie uvedené svedka („spoluväzňa“), zbaviť sa trestnej zodpovednosti.

Z takto rozvedených dôvodov odvolací súd odvolaniu obžalovaného nevyhovел, pretože dospel k záveru, že vykonané dôkazy, hoci ide o dôkazy nepriame, preukazujú bez akýchkoľvek pochybností, že predmetné lúpežné prepadnutie spáchal obžalovaný. Súd prvého stupňa potom nepochybil ani pri rozhodovaní o právnej kvalifikácii konania obžalovaného ako zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, 2 písm. b/, c/ Tr.zák. s poukazom na § 138 písm. a/ Tr.zák., pretože obžalovaný proti poškodenej krupierke A. M. použil palicou násilie aj hrozbu zabitím v úmysle zmocniť sa cudzích peňazí. Toto sa mu aj podarilo, keď odcudzil peniaze v hodnote 4.385,40 €, pričom predmetná palica slúžila obžalovanému ako zbraň.

V súlade s ustanovením § 317 ods. 2 Tr.por., keďže odvolací súd nezrušil výrok o vine, preskúmal aj výroky o treste a náhrade škody. Ani tu nezistil žiadne pochybenie. Obžalovanému bol v súlade s ustanoveniami §§ 188 ods. 2, 38 ods. 3, 36 písm. j/ Tr.zák. uložený trest odňatia slobody na samej spodnej hranici trestnej sadzby, ktorý trest je zo zákona nepodmienečný. Výrok o zaradení obžalovaného do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia zodpovedá tomu, že obžalovaný doposiaľ nebol vo výkone trestu odňatia slobody (§ 48 ods. 2 písm. a/ Tr.zák.).

Poškodení - Všeobecná zdravotná poisťovňa, a.s. Bratislava a NON PLUS ULTRA, s.r.o. Ilava si v trestnom konaní uplatnili nárok na náhradu škody riadne a včas, preto súd prvého stupňa správne v súlade s § 287 ods. 1, 2 Tr.por. obžalovaného k jej náhrade zaviazal.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.